

RINTAMÄKI TAXI-013

III

RINTAMÄKI
TAXI-013 III
© Rintamäki

Ulkoasu: R. Penttinen
Piirrokset: Rintamäki
Kustantaja: Mediapinta, 2010

ISBN 978-952-235-260-6

Johdanto

Tämä kirja Taxi-013/Rintamäki on järjestyksessään no: 3, ja tämäkin julkaistaan ”yleisön pyynnöstä”. Olisikohan niin, että kolmas kerta toden sanoo?

Kun taxi-kolumnit alkoivat ilmestyä Iltalehden autosivuilta vuonna 2004 nimellä ”Taxi 013” ja kuskina ”Rintamäki”, niin sekä ammattikunnalta että taksia käyttäviltä asiakkailta alkoi tulla kyselyjä, olisiko mahdollista saada näitä juttuja kansien väliin.

Tämänkin kirjan sivuille on kerätty ”kyytejä”, jotka ”tositarina” tyyliin valottavat niitä mieleenpainuvimpia, niin hyvässä jos pahassakin. Samalla jokaisella lukijalla on mahdollisuus tämän kirjan myötä päästä mukaan niihin ”takapenkkien salaisuuksiin”, joista on kuiskuteltu.

Kirjan tarkoitus ei ole loukata ketään taksiasiakasta, ja siksi yksityishenkilöiden nimet on muutettu, kuten myös määräänpää, jotta henkilöiden identiteetti säilyisi.

Helsingissä ei ole taksia numero 013, eikä sen paremmin kuskia, nimeltä Rintamäki. ”Baanalla” kylläkin on ollut yksi jos toinenkin kuski, joka asiakkaille tai kollegoilleen on esittänyt Rintamäeksi, joten ilmeisesti monilla on tarvetta pyrkiä jo mainetta saaneille ”siiville”.

”Rintamäki” todellisuudessa tottelee aivan muuta nimeä ja ajaa taksia/takseja, jota ei voida yhdistää kyseisiin juttuihin. Syy yksinkertaisuudessaan: tosi-tarinaa syntyy, ja ihan luonnostaan.

”Rattaila on tilaa” ja nauti kyydistä!

Rintamäki

”Ei kiinnosta liukuhihna!”

Monelle nuorelle kulunut viikko oli elämän eräs virstanpylväs, oli ”penkkarit” ja takana opinahjossa vietetyt vuodet. Riehaa jatkui yömyöhään, ja sen myötä myös työsarkaa Rintamäellekin.

Nuori opiskelijapariskunta oli kyytiä vailla Haagan suuntaan ja taksin keulan suunnatessa Mannerheimintielle keskustelun avasi nuori mies:

– Olen tässä mietiskellyt sitä, että kun jatko-opiskelutkin vie oman aikansa ennen kuin valmistun varsinaiseen ammattiin, ja tunnetusti meikäläisillä on tuo tulopuolikin heikonlaista... niin ajattelin lisätienistiä taksikuskina, vaikkapa viikonloppuisin. Olisikohan se ihan tyhmä ajatus?

– Ajatus ei ole ollenkaan huono. Tässä ammatissa tarvitaan jatkuvasti hyviä kuskeja ja töitä riittää niin paljon kuin vain jaksaa paiskia, valistaa Rintamäki.

– Mutta miten käs sitä pääsisi alkuun? Onkos se vaikeaakin, jos vaikka olisikin ajokortti?

– Aloita vaikkapa käväisemällä työvoimatoimiston vapaita työpaikkoja sivulla. Siellä on todella pitkä lista vapaista taksinkuljettajan paikoista, ja mikä parasta, moni kustantaa taksikurssinkin, jos vain saa kuljettajan. Ja tietysti kannattaa ottaa yhteyttä eri taksiryttäjiin, eli kilpailuttaa ne, sillä palk-

kahaitari tälläkin alalla on huomattava! Yleensä heikoiten maksavat ne niin sanotut ”isot”.

Haagaan tultiin, vielä muutama vinkki Rintamäeltä ja kiitollisena neuvoista nuori mies tarjosi matkan maksun lisäksi kahvirahaa. Siihen Rintamäki:

– Jos sovitaan niin, että tarjoat ne kahvit sitten kun itse istut ”taksin keulilla”!

Omaan piikkiin kahville kurvannut Rintamäki seuraili Eläintarhan Nesteen huoltoaseman yökuppilassa ympärilleen, ja seuraili sinne rantautuneita. Taksikuskien joukosta erottui entisiä yrittäjiä, yksi pankinjohtajanakin ollut, virkamiehenä toimineita sekä Nokiallakin työsarkaa puskenut. Ei näyttänyt olevan paikalla ainuttakaan työtöntä, jos asiaa siltä kannalta tarkasteli.

Aikansa kului kupposen seurassa, röökikin ehti tuhkautua ja oli aika siirtyä takaisin työn ääreen.

Pihalla seisoskeli pari nuorta miestä, joista toinen heitti tutun kysymyksen:

- Ootsä ajossa?
- Jep! Minne matka?
- Maunulaan pitäisi päästä.

Matka oli ehtinyt Hjalliksen hallin kulmille, kun toinen nuorista aloitti kysymyksellä:

– Pitääks se paikkansa, että taksikuskeille ehdotellaan naispuolisten asiakkaiden puolelta ”sitä”?

– Sattuuhan sitä, silloin ja tällöin. Mitä siitä, jos saan kysyä?

– Sitä vaan, että kun ammatinvalinta olisi edessä ja ei oikein kiinnostaisi kännyköiden kokoaminen sen suuremmin kuin sorvin ääressä seisominenkaan, niin taksikuskin ammat-

ti voisi sopia meikäläiselle, siinä kun olisi enemmän sisältöä!

Nuoret miehet saivat saman valistuksen kuin Haagaan matkannut, kuitenkin sillä varauksella, että ”ehdotusten” takia ei kannata uralle hakeutua.

Vanha sananlaskukin valottaa asian toista puolta, kuten: ”joka kuuseen kurkottaa, se katajaan kapsahtaa...”

Mitalisadetta ja vaalikiireitä

Jos alkanut vuosi oli harmaa ja ankea, niin helmikuun loppupuoli oli sitäkin valkeampi, suorastaan sinivalkoinen. Sapporo. Virpi, Hannu, Harri... kultaa, hopeaa ja urheilun glamouria suolsi media täydeltä laidalta. Viimeinkin Lahden töppäilyt oli kuin pois pyyhkäisty!

Suomessa oli jälleen ”me-henki” ja siitä riitti juttua myös taksin takapenkille. Varsinkin viikonloppuna voitonmaljoja oli juotu ja notkeita penkkiurheilijoita riitti pitkälle alkavaan sunnuntaihin, taksijonoihin.

Toiseksi pääaiheeksi muodostuivat lähestyvät vaalit. Rintamäki sai kyytiinsä käsipystyn. Tomera, noin viisikymppinen kertoo osoitteen ja heittää perään kysymyksen:

– Mitäs mieltä se kuski on näin vaalien alla? Onkos tullut jo päätettyä, ketä äänestät?

– Eipä ole vielä...

– Onhan kuljettajalla varmaankin joitakin perusteita, mikä vaikuttavat siihen, kuka saa äänesi?

– On, ja ne perustuu todellisiin tuloksiin ja vaalilupausten lunastuksiin. Ihan niin kuin tässäkin ammatissa... huulenhietosta kun ei makseta!

– Otetaan vaikkapa nämä ”julkkiskansanedustajat”!

– Mitäs niistä? kysyy takapenkillä vaalipropagandaa virittelevä.

– Sitä vaan, että mitähän mainittavaa he ovat saaneet neljän vuoden aikana, kuten ”liikenne-radio” Salolainen, lau-

lajapoika Alatalo, ”roiskeläppä” Meriläinen, tyrmääjä Halme, ”entinen missi” Tanja ...? ja niin edelleen!

– Ei vaan millään tule mieleen mitään sellaista mainittavaa heidän kansanedustajan uraputkestaan, joka olisi kohottanut kansan hyvinvointia. Jos joku heidän ”työpanoksestaan” on hyötynyt, niin se on media... jatkaa Rintamäki.

Takapenkki vaikeni. Ei kuulemma juuri nyt tullut mitään mieleen sielläkään...

Rintamäki saa illan aikana kuulla kommentin, jos toisenkin, mitä tulee vaaleihin. Ehkäpä sieltä parhaasta päästä eräs naismatkaaja:

– Kun nyt viimeinkin meillä alkaa olla kirkkaita tähtiä talviurheilun saralla, niin toivottavasti jatkavat samaan malliin. Ja mitä vielä tälle toivelistalle pitäisi panna... juu, se on se, että jos myöhemmin edessä on ammatinvalinta, niin eivät ainaakaan lähtisi näitten turhien lupausten linjalle, kuten politiikkaan, siellä kun ei mitali kirkastu.

Vaalit ovat jo niin lähellä, että ”nukkuvien puolue”, ts. koko kauden eduskunnassakin kuorsanneet ehdokkaat, ovat viimein heränneet siihen todellisuuteen, että ”jotain pitäis tehdä”, jotta leipää jaettaisiin kansalaisten kukkarosta seuraavat neljä vuotta.

Vaalikiertueelle ryntäilee viime metreillä yksi jos toinenkin kansanedustaja, ja suuntana on taksilla kohden lentokenttää. Ja nyt ei ole suuntana ulkomaan, vaan kotimaan terminaali.

Rintamäki kuittaa aamutuimaan ennakon. Suuntana on, kuinkas muutenkaan, Helsinki-Vantaa lentoasema, ja kotimaan terminaali. Matkalla tarinointi kääntyy, kuinkas muutenkaan, vaaleihin. Ja kun maksun aika koittaa, niin muovilla maksetaan, ja kuinkas muutenkaan, eduskunnan taksikorttihan se on, mitä vingutetaan...

”Miten mä kerron...”

Rintamäen ”kevyt kenttälounas” on pikaisesti hotkaistu Nes-teen huoltamon kuppilassa. Kinkkusämpylä ja kuppi kahvia tuli ”pehmitettyä” alta aika-yksikön.

Pöydälle hylätystä iltapäivälehestä tulee vilkaistua siinä hotkinnan lomassa uutisantia, ja kappas vaan...

Lipposen Paavolle on iän myötä iskostunut ajatus ajokor-
tin hankkimisesta!

Siinä vetää kuskinkin suupieli hymyn puolelle, ja siinä si-
vussa ajatus maalailee Paavoja auton ratissa.

Jos ”aikaisempi tyyli” säilyy, niin niillä kaistoilla ei tilaa he-
vin anneta... eikä paljon anteeksi pyydellä...

Kymmenen minuuttia tuli tuhlettua kallista työaikaa ja oli
aika sonnustautua liikkeelle. Ja kun hommaa on tiedossa, niin

kulinaariset harrastukset saavat jäädä vähemmälle, tupakki-
tauko sai odottaa.

Käsipystyjä tuppasi olemaan näin viikonlopun aamutunteina
Mannerheimintien ja Runebergin kadun kulmilla, ja poik-
keusta siihen ei ollut tälläkään kertaa...

– Oulunkylään jos pääsisi, siellä kun avopuoliso on odottanut
useamman tunnin, ja kehuja on varmasti tiedossa!

– Mennäänpä ottamaan kehut vastaan! Ja jos saan vielä
tarkemman osoitteen?

Osoite osui Veräjälakson seutuville.

Matka meni selonteon merkeissä ja Rintamäen osaksi jäi psy-
kologin ja ymmärtäjän rooli.

Tuo tavanomainen kysymys, johon olisi saatava pikaista
avitusta, oli:

– Mitä ihmettä mä kerron avopuolisolle, sille kun ei mene
läpi ihan mikä tahansa tarina?

– Sano vaikka että olit hypännyt pikku pöppyrässä väärään
yöbussiin... ja joutunut vaikkapa Herttoniemeen!

– Ei paha idea ollenkaan. Entäs sitten, miten juttu jatkuu?

– Kerro vaikkapa tarinaa siihen malliin, että taksia ei näky-
nyt Herttoniemen tolpalla ja jouduit rämpimään Viikin kautta
loskassa ja rännässä, kunnes sait lennosta taksin. Mitäs luu-
let?

– Saattaisi mennä läpi... tuumii asiakas.

– Ja jotta homma olisi vähänkään luotettava, niin sun pi-
täis porskutella malliksi loskassa, ainakin kengät, ennen kuin
alat kertomaan seikkailuistasi, jatkaa Rintämäki.

Veräjämäkeen tultiin ja osoitteesta ”jäätiin turvalliselle” etäi-
syydelle asiakkaan toivomuksesta.

Rintamäen tiedustellessa syytä, miksi ei kurvata talon
eteen, oli selityksenä se että:

– On tehtävä vielä ”viimeiset viilaukset”!

Autoaan käännellessä takaisin tulosuuntaan, Rintämäki näkee, kuinka nuorimies kahmii kaksin käsin lunta kampeisiinsa ja porskuttelee loskaisessa vesilammikossa.

Sitä näköjään ei jätetty arvailujen varaan, miltä näyttää, kun on ”tehty taivalta” lumessa ja rännässä Viikin suoralla...

Nuorta juppia on tyrkyltä

Iltapäivään heräillyt Rintämäki aloittaa tyypillisesti ”aamuaskareet”. Aamutakissa parvekkeelle rantautuen, kahvimuki kourassa hän päivään heräillessään toteaa, että paistaa se päivä sittenkin. Vielä edellisellä viikolla olleesta rospuuttokelistä ei ole tietoaakaan. Lämpömittarikin näyttää +yhdeksää celsiusta ja aurinko helottaa kirkkaalta taivaalta.

Siinä vierähtää tovin aikaa nautiskellessa keväisestä kelistä. Lintujenkin laulua kuuluu läheisestä metsiköstä ja kappas vaan – varis lentelee risu nokassaan. Taitaa olla pesänteko puuhissa...

Ajatus siirtyy kuluneen viikon mieleenpainuviin kyyteihin.

Vaikka räntää työnsi taivaan täydeltä viikon loppuna, niin kevään merkit oli myös silloin jo havaittavissa.

Mieleen tulee kolmen neitosen takapenkin keskustelu. Alku meni ”arpoessa” sitä, mihinkä kuppilaan suuntaa otettaisiin. Jatkossa äänestettiin siitä, olisiko illan teemana kalja vai siideri. Määränpäätä lähestyttäessä takapenkilillä siirryttiin itse aiheeseen... miehiin, kuinkas muutenkaan!

Eräät kommentit jäivät ”soimaan”:

– Koko helkkarin talvi tässä on viritelty vaikka minkälaisia pyydyksiä, vaan lopputulos on ollut se että ”haaviin” on tarttunut pientä roskakalaa! Kaikenlaista nuorta juppia on kyllä ollut tyrkyltä, vaan loppupeleissä niistä ei sitten ole ollut mihinkään muuhun, kuin ”yökkäämään” vessan pytyllä!

Mitäs mieltä kuski on, pitäisikö siirtyä muutamaa vuotta

vanhempiin, niillä kun on tuo harjoittelu-aika takanapäin?

– Kevät kun on vasta aluillaan, ja jos kesäheilaa tarkoitat, niin valinnanvaraa on. Ei varmaankaan ole pahitteeksi testata yhtä jos toistakin ”vuosikertaa”, sillä oikopolkuja ei elämän varsiteillä taida olla, valistaa Rintamäki.

– Mitäs jos aloitettaisiin ensin kaksikymppisistä, sitten siirtään joka viikko aina viisi vuotta ylöspäin?

– Saattaa olla ideaa, toteaa kanssasisar takapenkiltä.

– Toivottavasti tärppää ennen kuin päästään sataan! toittaa kolmas kyytiläinen.

Toista kahvimukia parvekkeella ryytvälle Rintamäelle tulee mieleen myös eräs kyyti, jonka hän oli kuitannut paluumatkalla ”Espoon perämetsistä”.

Osoite oli sen verran vieras, että oli turvaututtava navigaattoriin. Aikansa kurvailtuaan pikkuteitä sinne ja tänne navigaattorin osoittamaan määränpähän, Rintamäki havaitsee, että umpikujassa ollaan. Metsää tulee vastaan, vaan ei navigaattorin osoittamaa osoitetta!

Harmistuneena aparaatin epätarkkuuteen ja pitkään peruutteluun Rintamäellä käväisee mielessä antaa palautetta datakeskukselle! Ja juuri kun on näpläilemässä puhelimesta numeroa kyseiseen instanssiin, ikkunaan koputtaa mieshenkilö, joka kysäisee:

– Onkos tämä se taksi jonka mä olen tilannut osoitteeseen se ja se?

– Onhan se! Sorry vaan, kun meidän laitteet ei näytä olevan ajan tasalla, joten tuli ajeltua ohi osoitteen, toteaa kuski.

Parran sänki ja vanhan viinan tuoksu kertoo pitemmästä vapaasta. Matkan alkuvaiheessa aukeaa myös sanainen arku, ja arkun sisältö on kaikkea muuta kuin mitä asiakas oli elämältä odottanut. Tarinointi siirtyy yhteiselon suuntaan ja sen katkeraan päättymiseen. Vaimo oli pakannut kimpsut ja kampsut viikko sitten ja siirtynyt toisen huushollin emännäksi. Lohtua tilanteeseen ei kuitenkaan tullut sen paremmin

alkosta kuin telkusta. Kaipuu menneisiin oli päällimmäisenä mielessä, päivät ja pitkät yöt...

Rintamäen muistelo parvekkeella keskeytyy loppuun pala-
neen savukkeen myötä, on aika siirtyä tähän päivään. Vielä
vilkaistu keväiseen iltapäivään tuo mieleen joutsenet, ne kun
rakentelevat pesää vuodesta toiseen yhdessä koko elinkaa-
ren ajan. Ajatus siitä, että ihmiset ottaisivat luonnosta oppia,
ratkaisisi varmaankin monta ongelmaa. Poikkeus tietysti vah-
vistaa sääntöä sielläkin, ja yksi niistä on Käki.

Kinkkinen tilanne

Vaalihuoneistojen avaamiseen oli aikaa enää vajaat puoli vuorokautta, ja Rintamäen kyydissä oli alkaneen vuoron aikana arvatenkin matkannut yksi jos toinen, jolle ei ollut vielä selvinnyt oma ehdokas. Siltä ainakin tuntui, kun keskustelu pirssin sisätiloissa oli saanut vauhtia.

Kehää taivallettiin kohden Espoota ja tienvarsimainokset saivat erään asiakkaan kommentoimaan:

– Näyttää olevan kotopuolessakin taistelu paikoista, ja mitä kyltteihin tulee, niin tunkua ja halua on Arkadian mäelle. Se vaan tässä panee miettimään, että mitähän jokaisen naamataulun takaa löytyy, kaikki kun tuntuu hymyilevän, ihan kuin samalla muotilla olisi valittu? Oli sitten puolue mikä tahansa!

Ja jatkaa:

– Jospa ne hymyt hyytyy sitten jatkossa, kun totuuden hetki koittaa. Jos pääsee ”mäelle”, niin siellä luultavasti otetaan luulot pois, ja jos ei, niin sitäkään ei tarvitse kokea.

– Suo siellä, vetelä täällä, ja mitä tulee äänestäjiin, niin moni telkkarin ääressä ääntenlaskentaa seuratessaan saattaa kokea saman, kommentoi siihen Rintamäki.

– Mitäpä ne vuosia ”mäellä” olleet tekisivät jatkossa, jos eivät selviäkään sinne takaisin? Mahtaa arkitotuus painaa päälle, varsinkin jos ei ole aikaisempaa työelämän kokemusta? kysäisee Espooseen menijä.